

musikeon

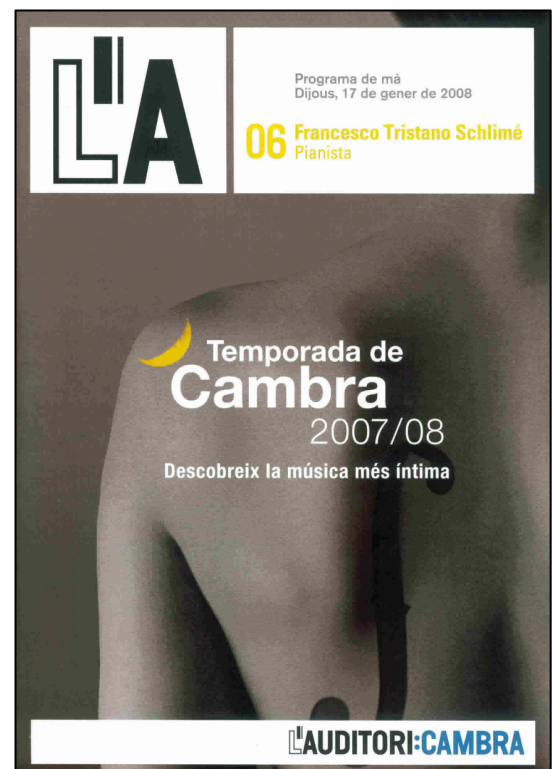
FRANCESCO TRISTANO SCHLIMÉ, piano

Musikeon se encarga desde 2007, dentro de la Temporada de Cámara del Auditori de Barcelona, de la redacción de los programas de mano así como de las conferencias previas a los conciertos.

El siguiente es el texto redactado para el concierto número 6 de la Temporada de Cámara, celebrado el día 17 de enero de 2008.

El concert d'avui és un concert inusual. Inusual és el programa; inusual és el pianisme de l'artista que el protagonitza, Francesco Tristano Schlimé, potser el músic més inclassificable que ha arribat a l'escena internacional als últims temps: un músic que alterna el jazz, el techno i la música clàssica, la interpretació i la composició, la creació contemporània i la recuperació de repertoris antics que fins ara havien semblat impossibles d'adaptar al piano. Tot plegat, amb un estil d'execució que desconcerta, si el que hom s'espera és una expressivitat d'arrel tardorromàntica o un nou pas de la tradició crescuda al voltant de la tan sovint esmentada submissió de l'interpret a la voluntat del compositor. Amb Francesco Tristano Schlimé tot és diferent. Les estratègies d'escolta habituals no serveixen gaire; les classificacions es trontollen: Frescobaldi s'aproxima al jazz; entre Bach i Berio sorgeixen semblances inesperades, i al mig d'un concert clàssic hi ha un lloc per un experimentador com a Justin Messina, tan influït per l'electrònica de ball.

Al món sonor de Schlimé no hi ha voluntat de mostrar la música com un llenguatge que evoluciona a mesura que s'aproxima a la modernitat: tot és pur present, un present en què conviuen allò antic i allò modern, allò proper i allò llunyà. Conviuen al mateix nivell, sense jerarquies ni perspectiva històrica: les obres i els estils –especialment els més antics– es mostren aquí més orfes que mai del context que els va fer néixer, però capaços, precisament per aquest motiu, de dialogar en igualtat de condicions amb els llenguatges del segle XXI. Un diàleg que no podria existir sense un estil interpretatiu molt innovador i que neix de la convivència de peces que semblen tenir ben poc en comú. El mateix pianista, comentant el aquest programa, en parlava recentment: “En aquest programa la successió d'obres procedeix per parelles per a explorar diverses formes de diàleg: Hello i Frescobaldi (contrast i continuïtat juxtaposant

musikeon

segles oposats) / Bach i Bach (continuació: el coral com a preludi de la Suite) / Messina i Haydn (contrast com a diàleg de formes: forma clàssica –Sonata– vs forma innovadora –*NY Tectonics*, una col·lecció de quatre peces independents pensades per ser ensablades per l'interpret com si es tractés d'un DJ) / Berio i improvisació (a partir d'una obra escrita es genera un comentari, un 'postludi').”

Al començament del concert, Francesco Tristano Schlimé es presenta en primer lloc en la doble vessant d'interpret i compositor: “Hello” pertany al seu recent disc en solitari, *Not for piano*, i constitueix una fascinant barreja de música clàssica i estructures pròpies de la música electrònica. A continuació, tres Toccatas de Girolamo Frescobaldi, figura central a la història de la música per a teclat que fins ara ha estat pràcticament ignorat pels pianistes; al 2006 Francesco Schlimé li va dedicar un treball discogràfic extremadament interessant, on les obres del gran cembalista italià conviuen amb sorprenents improvisacions. De Bach escoltarem després la quarta Suite Francesa, una suite de danses molt eclèctica de la que es conserven diverses versions, precedida pel coral organístic BWV 622 en la transcripció del pianista Emile Naoumoff.

La segona part comença amb *NY Tectonics* del jove compositor Justin Messina, protagonista d'una polièdrica activitat que barreja la tradició clàssica amb una intensa experiència amb la música electrònica. Les quatre peces corresponen a quatre ponts emblemàtics de la ciutat de Nova York i la seva linearitat contrasta amb la bipolaritat de la Sonata Hob. XVI:48 que Joseph Haydn va escriure just abans de la seva primera gran aventura londinenca: dos moviments clarament contrastats que són una síntesi suprema de la tradició pianística vienesa just abans de la Revolució.

Una petita peça de Luciano Berio, *Wasserklavier*, serveix com a fil conductor a la darrera part del concert. Una peça sorprenent, sobretot per la data en què es va escriure, el 1965, un moment on la complexitat de l'estructura formal semblava un imperatiu per a qualsevol compositor d'avantguarda. Berio —que d'aquell moviment era un dels grans representants— sembla intuir per un moment que aquell imperatiu aviat canviaria i, recollint el missatge de Cage i altres compositors nord-americans, crea una pàgina íntima, senzilla i fràgil, que avui serà el punt de partida per a la improvisació que corona el programa. Un exemple del múltiple talent de Francesco Tristano Schlimé, artista excepcional capaç de recordarnos una època en que els pianistes eren al mateix temps intèrprets, compositors i improvisadors.

MUSIKEON.NET